

Recordbezoek aan manifestatie in Ede

Zaal was niet berekend op meer dan duizend mensen

Opnieuw een uiterst indrukwekkend gebeuren, dat we het vorig jaar kwalificeerden als: de stormloop op Ede.

Een superlatief hiervoor wil ons nu zo gauw niet te binnen schieten, maar het is voor de situatie in de Reehorst op 17 en 18 november j.l. zeker van toepassing.

Tjok- en tjokvol was het en als er één winnaar uit dit weekend te voorschijn is gekomen, dan is het zeker en vast de complete organisatie.

Geen zee ging hen te hoog en alle ook maar voorkomende probleempjes werden opgelost, vaak via uitstekende improvisatie.

Het bekende gele scorebord, zoals gewoonlijk tijdens de NOVA-manifestatie trouw bediend door Frits Raaymakers van de Arnhemse Smalfilm Amateurs – oorspronkelijk ‘opgezet’ door Frits en Arie de Jong en vervolmaakt door de heer Schipper uit Enschede – is niet langer eigendom van district Oost. Het is nu ter beschikking gesteld van de NOVA. 300 meter kabel en 280 lampjes en schakelingen doen het metershoge technische hulpmiddel, waarop zo’n 3 kilo verf is uitgesmeerd, uitstekend functioneren.

Wie er in de toekomst gebruik van wenst te maken, doet er goed aan zich met Frits in verbinding te stellen, die altijd bereid is de nodige informatie te verschaffen.

Geen paniek

Alles bovendien in opperste rust. Vooral geen paniek. Waarvoor overigens alle aanleiding zou zijn geweest. Maar liefst duizend bezoekers waren er bijvoorbeeld zondag aanwezig, waarvoor natuurlijk geen kans op een plaats was in de grote Reehorst zaal.

Maar de vooruitziende blik van de organisatie zorgde er voor dat – ‘even’ uit de losse mouw – in de nacht van zaterdag op zondag nog een extra zaal met projectie- en geluidfaciliteiten in gereedheid werd gebracht, zodat die hon-

derden extra bezoekers, die min of meer op goed geluk gekomen waren, toch de tot deze finale doorgedrongen films konden zien.

Er was trouwens een organisatie in Nederland die deze toeloop voorzien had. Dat was de KNVB die haar complete competitie-voetbal afgelast had, waarschijnlijk omdat de clubs door te weinig bezoekers toch te veel schade op zouden lopen. Waarschijnlijk dan.

Omwille van de door de redactie gewenste broodnodige actualiteit, ontstaat deze nabeschouwing al enkele uren na de officiële afsluiting.

Snel werken

Geen tijd dus voor rustig bezinken of afstand nemen, maar – zoals dat heet – fris van de lever en boordevol indrukken.

Een erg sterke indruk liet zeker de hierboven al gememoreerde soepele organisatie achter, waarvoor de traditionele pluimen op de even traditionele hoeden van een heel leger mensen gestoken dienen te worden. Op die van het complete bestuur dan met voorop haar onovertroffen secretariaat.

Op de hoeden van de 'Ger Minstra boys' te weten Jan Ruisch, Wim Nummerdor, Evert van de Weerd en Harry van Heesch, die er in slaagden een vlekkeloze projectie van alle films te realiseren.

Iets zachter

Wie een blik in de projectie-keuken geworpen heeft, kon vaststellen dat daar nogal wat mee gemoeid was en dat er talloze vrije uren geofferd zijn om dat mogelijk te maken. Als er op dit moment toch nog een wens van bezoekers die op de eerste rijen zaten over te brengen is, dan mogen er in de toekomst een aantal decibellen minder ge-

Een plekje in De Reehorst, waar iedere bezoeker even toefde voor alle formaliteiten. Er was zeker doorlopend voor zeshandenvol werk. Ook de vele artikelen die in de NOVA-winkel voorhanden zijn, ondervonden grote belangstelling.

produceerd worden. Het zou bovendien een aantal films zeker ten goede komen.

Voor het projectie-team lijkt het ons nuttig als deelnemende filmers in de toekomst – behalve de noodzakelijke

gegevens voor wat betreft de film – ook op het gebied van het geluid wat mededeelzamer zouden (kunnen) worden op hun inschrijfformulier.

Het is voor 'de man aan de schuiven' nu wel erg moeilijk om het gewenste niveau te produceren, zonder enige informatie hierover.

Meer meningen

Mogelijk – en m.i. vaststaand – zijn dergelijke zaken er bijvoorbeeld medeoorzaak van, dat er in beide zalen verschillende meningen ontstonden omtrent het gebodene.

Maar ook andere, waarover later. Eerst terug naar de pluimen op de hoeden. Die nog gestoken dienen te worden op bijvoorbeeld die van Frits – scorebord – Raaymakers en niet te vergeten de tien man sterke ploeg van de Wageningse Amateur Filmers – die hand en span diensten verricht hebben, waar die maar gewenst waren. Haast niet te vermijden is het dat meer of minder anonieme medewerkers nu niet genoemd worden. Ze zijn en waren natuurlijk net zo belangrijk in deze mammoth-organisatie, want het kleinste haperende wielkje doet een heel uurwerk stil staan.

Daarom voor ieders inzet een collectieve loftrumpet en hulde, waarvan erg graag acte.

De oogst

Dan – wat had moeten zijn – de crème de la crème van de nationale amateurfilmerij in dit jaar. Had moeten zijn,

want uit de diverse districts-voorselecties waren immers de allerbeste films geselecteerd voor deze finale.

39 in getal waaronder alleen al 15 speelfilms, 13 documentaires en 9 teken/animatie films.

Nu zal het met films net zo zijn als met wijn. Er zijn goede en slechte jaren en de filmjaargang 1979 zal niet zo dringend bij de beste bijgeschreven behoeven te worden.

Ik deel in deze zeker niet de mening van een aantal juryleden, die beleefd mededeelden dat het allemaal zo hiep-hiephoera was. Naar mijn mening komen we met deze kwaliteit internationaal totaal niet aan bod, een enkele uitzondering daargelaten.

Sterker nog: van deze kwaliteit zijn er zeker nog 39 films aan te wijzen die in deze finale vertoond hadden kunnen worden.

Minder top

De Nederlandse amateurfilmerij ontwikkelt zich enorm in de breedte (in een paar jaar tijd is het aantal NOVA-leden verdubbeld) maar de top kabbelt af.

In ons eigen filmbiad moet zoiets gezegd kunnen worden en moeten we ons geen overigens goed bedoeld zand in de ogen laten strooien door zeer beminnelijke jury-leden.

'Gewoon' driftig doorwerken om hoger op te komen.

Dat tegenvallende niveau is er dan tevens reden voor dat de zaal rumoerig wordt. Men zit niet ademloos te genieten. Dat sommige bezoekers erg luidruchtig echter hun misnoegen kenbaar menen te moeten maken, vind ik een jammerlijke zaak. Om minimaal twee redenen. De vertoonde films hebben al een deskundige beoordeling achter de rug in de districtswedstrijden en hebben dus zeker kwaliteiten. Het kan de moeite en dus in dit geval de aandacht lonen om die proberen vast te stellen. Bovendien hebben filmers recht op een ongestoorde projectie en is fluiten en boe roepen volledig uit den boze. Genoeg hierover.

De WAF gaf geen blaf en maakte alles af

De schat van bloemen, die in niet geringe mate bijdroeg tot de feestelijke entourage, was verzorgd door de WAF, de Wageningse Amateur Filmclub. Deze jonge club heeft zich voor de volle honderd procent ingezet. Zonder enige wanklank is niet alleen het normale, maar ook het vele extra werk met een opvallende routine verricht. Een welverdiende ovatie aan het slot van het feest viel hen zeer terecht ten deel.

Ook pijnlijk

De tien allerbesten aanwijzen uit de 39 aangeboden films is en blijft een moeilijke zaak. En pijnlijk ook, want er moeten dan toch maar 'even' 29 films afvallen, wat voor niemand leuk is.

Het zou de jury veel hoofdbrekens kosten. Bij andere gelegenheden heb ik al eens gepleit voor een uitbreiding van het overigens uitstekende Ten Best systeem. Heel simpel komt dat hier op neer: laten we de Ten Best films honoreren met een 'gouden' medaille en geef daarnaast de jury de mogelijkheid om een aantal zilveren en bronzen medailles toe te kennen.

Daarvoor zou o.a. het volgende pleiten:

1. De jury krijgt meer armslag.
2. Er gaan – zoals dit jaar – geen 29 filmers of groepen met lege handen naar huis.
3. Succes werkt stimulerend en een pietsie erkenning is beter dan geen. Met een collectief Diplôme d'Honneur – hoe mooi dit jaar ook uitgevoerd – is dat niet glad gestreken.
4. Honorering voor bijvoorbeeld een enkel facet van een film zou zo kunnen gebeuren.

5. Het houdt de spanning er in tot de laatste minuut. De Ten Best blijven natuurlijk via het scorebord te volgen, maar worden er zilveren of bronzen plakken toegekend en aan wie en waarvoor?

Geen half lege zaal meer bij het jury-optreden na afloop omdat de uitslag toch wel bekend is.

Bij die hand vol redenen kan het voorlopig hier blijven. Misschien gaan we er binnenskamers nog wel eens mee en over door.

Uitslag

Welke films kunt u nu vervolgens in het al in voorbereiding zijnde NOVA-rondreisprogramma verwachten?

Volgens de jury kwamen daarvoor de volgende producties in aanmerking.

Met 7 jurystemmen:

NA HET EINDE VAN EEN LEVEN.

Een reportage/documentaire van Herman Haenen uit Heerlen. Een unieke kans voor een amateurfilmer om met een beroemde man een gesprek te mogen hebben en daarvan dan een gedeelte te mogen filmen. Deed een merkwaardig geheel ontstaan.

Met 6 jurystemmen: GOED BEGRIEPE. Speelfilm van Anke en Bep Teeninga. Met alle respect: een echte amateurfilm. Naar achteraf bleek door het hele gezin gemaakt. Met een prachtige clou.

DELFSHAVEN. Documentaire van B. J. de Vries uit Rotterdam. Een typische 'De Vries' productie d.w.z. goed verzorgd, een compleet en goed verhaal en een leuke titelpresentatie. M.i. zitten er in deze film meerdere films en waarom staat de commentaarstem van Philip Bloemendal niet in de titelrol? Een film toch in lijn met Poppenspel e.a.

De juryleden op het podium tijdens de publieke slotzitting. Van links naar rechts Roland van Geens, Paul Heijnneman, Henk van de Meeberg, NOVA-secretaris Jan Dekker – die de discussie leidde –, Wim Sips, Vic van Thiel, Vera Tietjens-Schuurman en Hans Veen.

ZAND. Een animatiefilm van Charles Povel. Wat een vakwerk! Maanden aan gewerkt en dat straalt er van af. Spat synchroon en met grandioze vondsten. Wat heeft die man trouwens zelf een plezier van zijn werk. Een tien met een griffel.

DE ILLUSIE. Een tekenfilm van Jan van Weezenberg, Delft. Een puntgave film van het eerste tot het laatste beeldje. De strekking doet iets aan de Troon denken, al zat daar meer verhaal in. De film is zeker weer een aantal gouden medailles waard op internationale festivals.

BRANDHOUT. Een animatiefilm van H. Meurs en H. Hesselink, Groningen. Een knap spel met lucifers waar om allerlei redenen flink de vlam in slaat. Met 5 jurystemmen: LITHOGRAFIE. Een documentaire van J. de Groot en J. Verbunt uit Den Haag. Een fijne sfeervolle film en erg verhelderend. Een litho maken blijkt meer in te houden dan even een afdrukje maken.

SKATING PINS. Een animatiefilm van C. A. Dees uit Middelburg. Een hartenstelende film, vol met leuke vondsten en geweldig synchroon. Met overweldigende meerderheid kreeg deze film de publieksprijs. En terecht.

Met 4 jurystemmen: FLAT BAROQUE. Een animatiefilm van Rob Steenhagen. Die jongeman bleek 16 jaar oud te zijn en dat was dan 'even' zijn eerste produktie. Nog niet allemaal van de allerhoogste top, maar erg charmant, met veel afwisseling. Erg plezierig geheel.

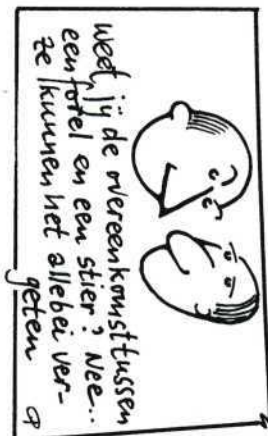
DE DRIE WENSEN. Tekenfilm van H. Klerks en Th. v.d. Horst. Een charmante manier om een overbekende mop te vertellen. Alom waardering voor de geleverde prestatie.

OCCIE EN TOKKIE. Tekenfilm van S. v.d. Burg en B. Riem. Een haast

gehoord in de pauze's

in Ede

Piet de Geus, maker van het omslag van het programmaboekje in Ede, tekende op wat hij zoal in zijn omgeving vernam.

professionele produktie die in een kindertelevisie programma niet zou mistaan.

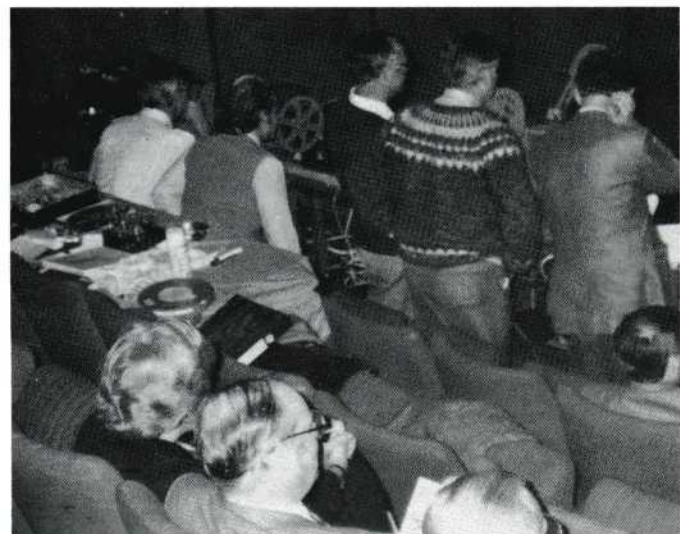
Discussie

En toen was Leiden in last. Want aldus waren er 11 films voor maar tien beschikbare plaatsen. Juryberaad onder leiding van Jan Dekker dus, waarvoor het publiek eens extra ging zitten. In alle openbaarheid een discussie, welke film alsnog af zou moeten vallen, hoe spijtig ook. Met bloedende harten en met het kleinst mogelijke verschil van 1 punt werd dan tenslotte afscheid genomen van Occie en Tokkie.

De Ten Best van 1979 waren bekend. In

het jaar van het kind, dat amateurfilmend Nederland vooral inspireerde tot het maken van dierenfilms. We zagen varkens maken, zwanen, koeien en forellen. We zagen golfspelers, spoken, pottebakkers, honden en poezen, steendrukkers, musicerende dieren, klokken, leerden Gouda, Delfshaven en Rheine kennen, maakten kennis met een weduwe, een edelsmid en een postbode. Zagen pianosmiters, een EHBO ploeg en beweging. Leerden een rijke arme kennen evenals een stiekeme sigarettenroker en maakten ook nog een Romance mee. We kunnen er weer tegen. Maar ook niet zonder. Wat volgend jaar zal blijken.

Herman Haenen

Het projectie-team op de rug gezien. Talloze vrije uren hebben de leden besteed om feilloos te kunnen opereren. Een grote prestatie is verricht.

Enkele seconden voor de aanvang van de volgende voorstelling, ook deze lege stoelen zullen snel bezet worden. Honderden gasten, die op zondag er niet meer bij konden, vonden in een nevenzaal plek om aldaar ook alle films te zien. Een grandioze oplossing voor een nijpend probleem, dat dank zij vele uren extra (nacht)werk werd opgelost.